

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΓΙΟΣΕΦ Ρ. ΧΑΡΡΕΡ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕ ΤΙΣ ΚΕΡΕΝΙΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Ο Νικολάι Γιεθσκίν στάθηκε περίεργος μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι, στο θάθος μιάς κακόφημης συνοικίας. Η μεγάλη πόρτα είχε περάσει. Οι δρόμοι γυαλίζουν από τα νερά και καθρέφτίζουν τα κόκκινα φάτα. "Ένα βαρύ κι' αθάσταχο πένθος τύλιξε το Παρίσι. Το ίδιο πένθος έπνιξε και τον Νικολάι Γιεθσκίν. Ήταν ένας Ρώσος ζωγράφος τριάντα χρόνων, έρωτευμένος τρελλά με το μοντέλο του, την όμορφη Λουλούτ. Μά ήταν άπαιτος. Είχε φτιάξει ένα υπέροχο ταμπίλο, ακόμη όμως δεν τό είχε πουλήσει. Κι' η Λουλούτ υπέφερε μαζί του, πεινούσε κι' α'τή και κάθε τόσο τον παρακαλούσε να την αφήσει να παίξει στο «Μουλέν Ρούζ». Θά γόρευε γυμνή και θά κέρδιζε κάθε θρόνο έκαστο φράγκα...

Ο Νικολάι Γιεθσκίν τέλος την άφησε να πάη στο θέατρο κι' έπειτα με την καρδιά γεμάτη θλίψη, κατέθηκε στο δρόμο κι' άρχισε να γυρίζει εδω κι' εκεί σαν τρελλός, άπενταρος και πεινασμένος, μ' ένα θουβό κλάμα στο λαιμό.

Μπροστά στο παλιό σπίτι που στάθηκε, ήταν μαζεμένοι κι' άλλος κόσμος κι' άκουγε μ' άνοιχτό στόμα κάποιο θεατρώνη. Ο Νικολάι Γιεθσκίν πήγε πιο κοντά και τότε άκουσε ότι μπορούσε να κερδίσει πνήντα χιλιάδες φράγκα, άν κατάφερνε να κάνη κάτι που θά του έλεγε η διευθυντής. Στην εισοδη έκείνου του παλιού σπιτιού, μιά φωτεινή έπιγραφή, έλεγε: «Τό μεγαλύτερο κέρινο μουσειό! Η πιο παράξενες κερένιες κουκλές του κόσμου! Πρωτοφανές! Αφάνταστο!»

Ο Νικολάι άπόμεινε άναυδος: πνήντα χιλιάδες φράγκα! Μπορούσε λοιπόν να κερδίσει πνήντα χιλιάδες φράγκα;

Ο διευθυντής του μουσειου, ένας χοντρός άνθρωπος με πονηρά μάτια, τον δέχτηκε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο στα χείλη:

—Α, νέε μου, θέλεις να κερδίσης τις 50.000 φράγκα; Μά είνε πολύ εύκολο! Δέν έχεις να κάνης τίποτ' άλλο, παρά να μείνης μέσα στο μουσειό μου από τα μεσάνυχτα ως τις τρεις ή ώρα, με την προϋπόθεσι ότι δέν έχεις δη ακόμη τις κερένιες κουκλές μου.

—Δέν τίς έχω δη, του άπάντησε ο ζωγράφος. Είνε η πρώτη φορά που έρχομαι από εδω πέρα.

—Θαμάσια, συνέχισε ο διευθυντής. Θά σου δώσω ένα ρολόι, ένα κλειδί για τό ρολόι του έλέγχου κι' ένα φάκελλο. Αυτόν τον φάκελλο θά τον άνοιξης στη μιά ή ώρα και θά διαβάσης τί πρέπει να κάνης. "Αν όμως δέν μπορέσης ν' άνθέξης ως τό τέλος, χτύπησε ένα από τα κουδούνια του κινδύνου και θά εισαι ελεύθερος πάλι μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας.

Ο Νικολάι γαμογέλασε:

—Κανείς άλλος δέν έπεχείρησε να κερδίσει αυτό τό θρασείο; τον ρώτησε.

—Κανείς; έκανε ο διευθυντής του μουσειου. Νέε μου, 230 άνδρες και 14 γυναίκες πριν από σένα προσάθησαν να κερδίσουν αυτές τις πνήντα χιλιάδες φράγκα: μερικοί κράτησαν μιά δ-

ρα, άλλος έφτασαν στις δύο, μά οι περισσότεροι χτύπησαν τό κουδούνι ύστερ' από δέκα λεπτά...

—Δέν καταλαβαίνω... έκανε ο ζωγράφος.

—Άκουσε, φίλε μου: τη μέρα η κουκλές μου είνε νεκρές, άψυχες. Τη νύχτα όμως ζωντανεύουν. Αυτή είνε η άνακαλύψις μου, τό μυστικό μου. Κι' αυτό τό τρομερό μυστικό έχει τρελλάνει μόνο στο Παρίσι έκαστο άνθρωπο...

Ο Νικολάι άνατρίχισε από τη φρικη του.

—Θέλεις λοιπόν να μείνης μέσα στο κέρινο μουσειό μου; τον ρώτησε για τελευταία φορά ο διευθυντής.

Ο ζωγράφος αυλλονίσθηκε τη Λουλούτ που θά γόρευε γυμνή έκείνη την ώρα στο «Μουλέν Ρούζ» για έκαστο φράγκα κι' έτριψε τα δόντια του από τη λύσσα.

—Ναι, ναι! φώναξε. Θέλω να δοκιμάσω...

Ο διευθυντής του μουσειου τον άδήγησε σ' ένα καμαρίνι, χωρίς παράθυρα.

—Βγάλε τό κουστούμι σου και φόρεσε αυτά τό ρούχα, του έπε.

Ο Νικολάι τότε, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, μεταμορφώθηκε σε τέλειο Κινέζο.

—Αν θέλεις να κινήσης, να, πάρε αυτά τα ταινάρια... του έπε ο διευθυντής. Νά και κρασί... Τώσα είνε έντεκα. "Υστερ' από μιά ώρα θά σου φέρο τό φάκελλο, τό κλειδί και τό ρολόι.

Έπειτα θνήκε κι' έκλεισε την πόρτα.

Ο Νικολάι άναψε ένα τσιγάρο κι' άνοιξε να κινήζη μακάσια. Είχε περάσει πιο γειότερες στιγμές στη ζωή του: η επανάστασις, η πείνα, η φυγή μέσα στη γιονισμένη στέππα...

Όταν έφτασε στο τέταρτο τσιγάρο, η πόρτα άνοιξε άθόρυθα και υπήκε πάλι ο γοντρός διευθυντής.

—Τώρα θά σου πώ μερικά πράγματα, χωρίς πολλές διατυπώσεις, του έδήγησε. Πρωτ' άπ' όλα, εγώ δέν θά έθαζα ποτέ ένα τέτιο θρασείο. Αυτό είνε ιδέα ενός τρελλοαμερικανικου που μου έδωσε 100.000 φράγκα: τα μισά να τά κρατήσω εγώ και τ' άλλα μισά να τά δώσω για θρασείο με τους δρους που σου άνάφερα. Μά κι' ενώ θά πάρω τά μισά, μόνον όταν θρω κανέναν που θάνη τό θάρος μου να μείνη τρεις άρες μέσα στο μουσειό μου... Ο Αμερικανός έχει τον έλεγχο. "Απόψε μάλιστα τελιώνει η ποθεσιμιά της συμφωνίας μας. "Αν δέν άνθέξης λοιπόν να μείνης μέσα στο μουσειό από τα μεσάνυχτα ως τις τρεις ή ώρα, ο Αμερικανός θά πάη πίσω τά λεπτά του... Καί τώρα να, πάρε τό ρολόι, τό κλειδί και τον φάκελλο... Κουτούσω μεσάνυχτα... Κι' ό,τι κι' άν συμβή, να έγης πάντα στο νοού σου, ότι η κουκλές μου είνε κερένιες, άψυχες, νεκρές. Βάλε το καλά μέσα στο μυαλό σου! Η κερένιες κουκλές μου δέν ζούν κι' άς ανώνται ότι κουινούνται... Μη δώσης πίστι στις αισθήσεις σου... "Ο,τι θά θής, είνε μιά αυταπάτη και

τίποτ' άλλο!... Και τώρα, καλή έπιτυχία...

Κι' ό διευθυντής βγήκε πάλι από τó καμαρίνι.
 Ο Νικολάϊ άπόμεινε μόνος, μέσα στο ζοφερό σκοτάδι. Προχώρησε στα σκοτεινά, πέρασε από ένα διάδρομο και στάθηκε σε λίγο, μέσα στη νεκρική σιγή. Πού βρισκόταν; Τά μάτια του σιγά-σιγά άρχισαν να ξεκαθαρίζουν μέσα σ' εκείνο τόν ζόφο. Βρισκόταν σ' ένα ύπαιθιο. Δίπλα του ήταν δύο άνοιχτά φέρετρα με δυο φριχτούς πεθαμένους. Τά μάτια τους ήταν κερραμένα πάνω του μ' ένα παράξενο θλέμμα. Ο Νικολάϊ άνατριχίασε κι' έκανε να κινάτση άλλο. Μά δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τή ματιά του από τά δυο εκείνα πτώματα που άρχισαν τώρα να κουνιούνται.

—Έβλε κερνία! Άνοισιές! Έκανε ό Νικολάϊ.
 Μά τρώσαζε κι' από τήν ίδια τή φωνή του.
 Κιτάζεε τότε τó ρολόι. Ήταν δώδεκα και πέντε... Δεξιά του ήταν ένα κόκκινο φωτάκι. Ήταν τó κουδούνι τού κινδύνου. Ο Νικολάϊ πήρε θάρρος και θέλησε ν' άνάψει ένα τσιγάρο. Μά δεν βρήκε ποθενά τά τσιγάρα. Φαίνεται ότι τού τά είχε πάρει ό διευθυντής.

—Ως τή μια, μπορώ να κοιμηθώ, συλλογίσθηκε. Ύστερα θ' άνοιξώ τó γράμμα και θά δω τί λέει...
 Μά μόλις έκανε ένα βήμα, είδε να σηκώνεται από τó φέρετρο ό ένας πεθαμένος και να τού δείχνει με τó σκελετωδές χέρι του τή γωνία τού ύπογειου. Ο Νικολάϊ άρχισε να τρέμη από τó φόβο του.

—Έβλε κερνίσις αύτός ό πεθαμένος! ψιθύρισε. Είμαι άνόητος!

Τί έχω να φοβηθώ από κερνίσις κούκλας;...
 Μά δίχως να τó θέλη, τράβηξε ως τή γωνία πού τού έδειχνε ό πεθαμένος κι' έκεί είδε ν' άνοιγει σιγά-σιγά μία κατακτική. Ο Νικολάϊ κατέθηκε τότε μερικά σκαλοπάτια και βρέθηκε σε μία κάμαρη βασανιστηρίων. Τήν ίδια στιγμή άκουσε ένα άπαίσιο βογγητό κι' είδε μπροστά του έναν κρεμασμένο! Μά μία άπώτομη κίνησι σκέπασε τά μάτια με τά χέρια του και γύρισε από τήν άλλη μεριά. Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια του, βρέθηκε μπροστά στόν διευθυντή τού μουσειου, πού κρατούσε μέσα στο δεξί χέρι του τήν καρδιά του!...

Ο Νικολάϊ, μ' ένα ουρλιασμα τρελλού, έκανε ένα ξαφνικό πήδημα και βρέθηκε στην διπλανή αίθουσα. Έκει μέσα τότε τόν περικύκλωσαν άμέσως λιοντάρια με όρθωμένη τή γαίτη, λεπροί φακίρηδες, γυμνές μπαγιαντέρες, κολύμπες πού κρατούσαν στα χέρια τó κοιμημένο κεφάλι τους, δολοφόνοι μ' ένα άστραφτερό μαχαίρι στα δόντια και μαύρα δέντρα άπ' τά όποια κρεμόντουσαν νεκροκεφαλές πού φωσφορίζαν.

Ο Νικολάϊ ένοιωσε να τόν μουδιάζει ένα θανατερό κρόο. Τί ώρα ήταν; Κιτάζεε τó ρολόι με άγανάπη: ήταν μία! Ο Νικολάϊ κήθησε στενάζοντας πάνω σ' ένα φέρετρο κι' άνοιξε τó γράμμα: «Σ τή μία και δέκα, έγραφε, ν ά κ ο υ ρ ν τ ί ο ς η ς τ ο ρ ο λ ο ί τ ο υ β ρ ι σ κ ο ύ τ α ι μ έ σ α σ τ ο κ ρ α ν ί ο τ ο υ κ ρ ε μ α σ μ έ ν ο υ.»

Ο ζωγράφος έσφιξε τά δόντια του και με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια ανέθηκε σε μία μικρή σκάλα και κούρτισε τó ρολόι τού κρεμασμένου. Τή στιγμή πού έβραζε τó κλειδί, ένα άπαίσιο βογγητό βγήκε από τó στόμα τού πτώματος. Ο Νικολάϊ τά έχασε για μία στιγμή. «Επειτα, ξεσπώντας σ' ένα γέλιο τρελλού, κούρτισε τó ρολόι και κατέθηκε από τή σκάλα.

Τό γράμμα έλεγε άκόμη: «Σ τή δύο και τριάντα πέντε άνεβήτε τή σκάλα πού βρισκεται κοντά στο φωτεινό φέρετρο»

Ο Νικολάϊ κάθισε κάτω από τόν κρεμασμένο και περίμενε. Μπροστά στα μάτια του προσπαθούσε τώρα να έχη τήν μορφή τή Λουλουί με τά ξανθά μαλλιά και τά γαλανά μάτια. Ύστερ από λίγο, άκουσε ύπόφωνες θρονές. «Άρχίζει πάλι ή μπόρα...» συλλογίσθηκε. Περίμενε άκόμη ένα τέταρτο κι' έπειτα άρχισε ν' άνεβαίνε τή σκάλα πού βρισκόταν δίπλα σ' ένα φέρετρο πού φωσφορίζει. Αυτή ή σκάλα ήταν άτέλειωτη! Ο Νικολάϊ ανέβαινε μέσα στο σκοτάδι, με τήν άγωνία στην καρδιά. Τέλος έφτασε σε μία στενή κάμαρα. Έκείνη τή στιγμή έπεσε ένας κερραυός. Κι' ή μπόρα έξοπισε πάνω στο Παρίσι. Είχε διαβάσει τó γράμμα, ότι κοντά τού παράθρονο αυτής τής κάμαρας θά ευρίσκετο ένα σημείωμα. Στή λάμψι μιάς άστραπής τó βρήκε:

«Ως τώρα στάθηκες θαρραλέος, έγραφε τó σημείωμα. Πρόσεχε τώρα να μην άγγίξεις τήν κερνία κούκλα, γιατί όλος σου ό κόπος θά πά γαμένει... Η κερνία κούκλα βρισκεται στο διπλανό δωμάτιο...»

Ο Νικολάϊ μπήκε στη διπλανή κάμαρη και βρέθηκε μπροστά σε

μία ύπεροχη κερνία κούκλα, ξεπλωμένη πάνω σ' ένα νιθιάνι: «Μόνο ή Λουλουί είχε τόσο όμορφη» ψιθύρισε ό Νικολάϊ. Και πήγε πιό κοντά. Μία άστραπή φωτίσε πάλι τήν κάμαρα: «Θέε μου! Είλε ή Λουλουί!» ουρλιάξε ό Νικολάϊ κι' έκανε ν' άγγίξη τήν κερνία κούκλα. Μά τήν ίδια στιγμή όπισθοχώρησε. Θά έκανε τις 50.000 φράγκα; Είλε μιά αταπιάτη! Πώς μπορούσε να ήταν ή Λουλουί. Η Λουλουί τώρα θά κοιμόταν από άτελείε του... Μά, αν ήταν ή Λουλουί; Ο Νικολάϊ τράβηξε άπότομα τó πέπλο πού σκέπαζε τήν κερνία κούκλα κι' ήταν έτοιμος να τήν πάρη στην άγκαλιά του, όταν άξεφανα, μέσα στο σκοτάδι, χτύπησαν βαρεία τρεις φορές τά ρολόγια τού μουσειου. «Επειτα, ένας τρομακτικός κερραυός τράνταξε όλο εκείνο τó παλιό σπίτι...»

Ο ζωγράφος σωριάσθηκε καταγής, ζαλισμένος, κι' όταν σηκώθηκε πάλι, ένοιωσε ότι κάτι καίγεται. Έτρεξε γρήγορα στην πόρτα και τήν άνοιξε: ή σκάλα ήταν γεμάτη από καπνούς. Τό σπύτι είχε άρπάξει φωτιά! Τό κέρινο μουσειό καίγεται! «Ο κερραυός...» συλλογίσθηκε ό Νικολάϊ. Κι' έπειτα, μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στην κερνία κούκλα και τήν άρπάξε στην άγκαλιά του. Ήταν μία ζωντανή γυναίκα: ή Λουλουί! Φαινόταν σαν ναρκωμένη και δεν καταλάβαινε τί τής έλεγε ό Νικολάϊ...

Η φλόγες τώρα είχαν τυλίξει τή σκάλα. Ο Νικολάϊ άνοιξε τήν πόρτα τού θάθου, πέρασε σαν άστραπη έναν άτελείωτο διάδρομο, κρατώντας τήν άναίσθητη Λουλουί στην άγκαλιά του κι' έφτασε στην έξοδο τού κέρινο μουσειου.

Έκει πέρα βρέθηκε μπροστά στο διευθυντή.
 —Τελείωσε! τού φώναζε όλόχαρος. Δώσε μου τώρα τó κορίτσι και πήγαινε να βρής τόν Άμερικάνο. Σε περιμένει στο γραφείο μου, δεξιά, στο θάθος.

Ο Νικολάϊ, σαν τρελλός, έτρεξε να συναντήσει τόν Άμερικάνο. Έκείνος τόν ύποδέχθηκε μ' ένα παράξενο γέλιο και τού έσφιξε τó χέρι.

—Έχετε θάρρος, Νικολάϊ Γιεθκίν! τού είπε. Δεν φοβηθήκατε ούτε τήν ψεύτικη φωτιά! Όριστε τις πενήντα χιλιάδες φράγκα. Είλε τó θραβείο σας.

Επειτα τού γύρισε τις πλάτες και βγήκε από τó γραφείο.

Ο Νικολάϊ κατάλαβε τώρα ότι θά τρελλανόταν. Μά ήταν εζύπτιος ή μήπως όνειρευόταν; Έκείνη τή στιγμή μπήκε ό διευθυντής με τήν «κερνία κούκλα». Ήταν ή Λουλουί!

—Ποιάς περίμενε μία τέτοια σύμπτωση! ψιθύρισε. Τό πρωί, μου έσπασε ή κερνία κούκλα πού είχα σ' εκείνο τó δωμάτιο και τήν άντικατέστησα με τή δεσποινίδα Λουλουί, με τήν συμφωνία να τής δώσω έκατό φράγκα. Σήμερα τελείωσε ή προθεσμία τού Άμερικάνου και δεν πρόφταναν να φτιάξω μία άλλη κερνία κούκλα...

—Άλήθεια, Νικολάϊ! έκανε ή Λουλουί. Σου είπα φέμματα ότι θά χόρευα στο «Μουλέν Ρούζ». Έδώ πέρα θά κερδίσει τά έκατό φράγκα... Είγαμε τούση άνάγκη από λεφτά!...

—Μά τώρα δεν έχουμε πειά! φώναζε ό Νικολάϊ, όλόχαρος και τήν έσφιξε στην άγκαλιά του.

Άρχισε να ζημωρώνη. Ή μόπρα είχε πάψει. Κι' όλη αυτή ή περιπέτεια ξεχάσθηκε σαν ένα έφιαλτικό όνειρο, μία νύχτα καταιγίδος...

ΓΙΟΣΕΦ Ρ. ΧΑΡΡΕΡ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΑΟΙ ΕΙΝΕ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΟΥ

Ένας εύπορος Ούγγρος εκ Βουδαπέστης, θέλησε πρό ετών να έπισκεφθή τήν Μικρά Άσία επί ποδηλάτου. Άλλ' ή πορεία του διεκόπη άπότομος σε μία κομιόπολι, κοντά στη Φιλιππούπολι. Διεδόθη δηλαδή στην κομιόπολι, μόλις τόν είδαν, ότι ένας μάγος, καθήμενος πάνω σε μία διαβολική μηχανή, μπήκε στο χωριό. Μόλις έγινε γνωστό αυτό, οι χωρικοί έσπευσαν στο ξενοδοχείο τού Ούγγρου, πήραν τó ποδηλάτο του, τó έβωσαν σ' ένα παπιό να τó... έορκίσθη και κατόπιν τó έσπασαν. Έτσι ό δούτοςος Ούγγρος άναγκάστηκε να γυρίση πεζός στον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό και να έπανακαταστή στην πατρίδα του διά Κωνσταντινουπόλεως — Βουκουρεστίου άπρακτος.

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τó «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκληρου, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δε και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημεριδών και περιοδικών. Ήμερολόγια, Καζακίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίες Ιστοριών προσώπων και εικόνας διαφόρους. Άπευθύνθητε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.